

Христовичъ.

Не бойте са. Ние днеска имъ дадохме такавъ единъ калай, когото тие нѣма да забораваѣтъ ни до мохамедовъ рай. Азъ ви увѣрявамъ, че тие не щатъ да са опомнатъ и до вдруги-день. А видѣхте ли съ какво отчаяние отстъпиха назадъ тие крѣжовдни тирани? Ние изиграхме голѣма побѣда. А знаете ли що? Азъ мисла, че ще бѣде най-добро, ако си починеме малко и ако нападнемъ на тѣхъ наново. Не трѣба да имъ даваме да си почиватъ; не трѣба да имъ позволяваме да домѣжнатъ подерѣвление. Ако ние да бѣхмъ продължили битката, то щехмъ да ги изчистимъ до кракъ.

Исѣновъ.

Сичкото това е истина: ние са бихмъ така, както не сѣ са биле ни грѣците при Термопилъ; но нашата сила и нашето юначество е кашка въ морето — ние сме малцина, а турската войска е силна. Ако би сѣки изъ насъ ималъ по десетъ глави и по осемдесетъ рѣце, то и тогава нашата надѣжда е слаба, ако само самиятъ народъ не приеме участие. Народътъ е хладнокрѣвенъ, момчета!

Христовичъ.

Ако е народътъ хладнокрѣвенъ, то не е кривъ той; а криви сме ние сами, защото са рѣшихмъ да правимъ революция безъ планъ, безъ вътрешна организация и безъ споразумѣние. Азъ знаехъ още преди да трѣгна, че народътъ нѣма да приеме участие, защото той не бѣше предизвѣстенъ за нашите намѣрения и не знаеше какви сѣ нашите цѣли; а ако трѣгнахъ съ вазе, то трѣгнахъ само за това, за да буда, а не да побѣждавамъ. Ние не сме дошли да правимъ революция; а да направимъ пѣтъ на революцията. Съ една дума, ние не сме жѣ-